

Απλές και «αγιασμένες» μορφές μέσα στον κόσμο: «Γερο-Γιάννης ο λαϊκός από την Λήμνο»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ερχόταν από την Λήμνο μ' έναν γαΐδαρο. Τον έβαζε και στο καράβι μέσα. Στον γερο Γιάννη μας έκανε εντύπωση η απλότητα και η ευλάβειά του.

Αυτός δούλευε χρόνια πολλά εδώ στο Άγιο Όρος και στο τέλος ήρθε να πάρη ένα χαρτί από την Ιερά Κοινότητα, για να εισαχθή στο γηροκομείο Μυτιλήνης. Πριν από καιρό με είχε ανταμώσει και μου λέει:

«Πάτερ, θα μου κάνης μια κονίτσα;». Του λέω:

«Μπαρμπα Γιάννη, εσύ δεν έχεις χρήματα να πληρώσης. Είναι ακριβές οι εικόνες». Λέει:

«Αμ συ πολλά θα μου ζητάς, εγώ λίγα θα σου δώκω».

«Ποιά εικονίτσα θέλεις;»

«Να! Είδα την Παναγία μια μέρα ξεκινώντας από το Ιβήρων να πάω στο Καρακάλου και μου λέει: “γύρνα πίσω και να πας αύριο, διότι θα πάθης απόψε κακό”. Εγώ έκανα υπακοή και γύρισα, αλλά είχα τόση χαρά».

«Πως την είδες την Παναγία;»

«Την είδα πάνω σε σύννεφα κατάσπρα, και όλα αυτά που φορούσε, τα ενδύματά της, ήταν λευκά. Πήρα τόση χαρά, και πήγα την άλλη μέρα στην Μονή Καρακάλου».

Την παρήγγειλε τελικά την εικόνα στους Αναναίους. Ήρθε εδώ στο κελλί μας την τελευταία μέρα της ζωής του, για να πάρουμε τηλέφωνο στους Αναναίους, αν ετοίμασαν την εικόνα, γιατί ο μπαρμπα -Γιάννης ετοιμαζόταν να εισαχθή στο γηροκομείο Μυτιλήνης. Ήρθε να πάρη το χαρτί από την Κοινότητα, ότι δούλεψε εδώ στο Άγιον Όρος. Ο καημένος ανέβαινε βογκώντας την σκάλα, γιατί είχε καρδιά, είχε ανεπάρκεια. Αυτή την τελευταία φορά που ήρθε μας είπε ότι κοινώνησε. Μάλιστα τον έπιασε και μια κρίση μέσα στην Πορταίτισσα. Τον βγάλαν λίγο έξω, συνήλθε, και ανέβηκε στις Καρυές για να πάρη το χαρτί. Το βράδυ όμως κοιμήθηκε εδώ πίσω από τον Ταλέα, τον έπιασε η καρδιά του και πέθανε. Δεν πρόλαβε να πάη στην Μυτιλήνη, γιατί η Παναγία τον ήθελε εδώ πέρα. Τον θάψαν εδώ στο κοιμητήρι στις Καρυές.

Μας έλεγε, πως είδε την Παναγία μας πάνω στα σύννεφα, και όταν πήρα με τηλέφωνο από εδώ στους Αναναίους του είπαν: «Μπαρμπα -Γιάννη, η εικόνα εστάλη στο νησί. Όταν θα πας, θα την βρης εκεί».

Είχε απλή ζωή. Φορούσε γουρουνοτσάρουχα, -εμάς μας έκαναν εντύπωση-. Είχε και ένα ντουρβαδά κι από έναν τράγο, που το έκανε μόνος του. Εγώ τον πείραζα: «Μπαρμπα -Γιάννη, να μου κάνης δώρο ένα ζευγάρι τσαρούχια».

Έρχεται μια μέρα, με την απλότητα που είχε, και μου λέει:

«Πάτερ, πάτερ, σου έφερα ένα δώρο». Μ έφερε ένα ζευγάρι γουρουνοτσάρουχα.

«Αυτά θα τα βάλετε στην έκθεση, και θα 'ρχονται οι Ευρωπαίοι να τα βλέπουνε, και να! θα πέφτη το χρήμα!».

Γελούσα με την απλότητα του ανθρώπου. Γι αυτό και τον αξίωσε η Παναγία και κοιμήθηκε εδώ πέρα. «Κλωνάρη», τον λέγανε. Μετά τον βγάλαν «μπαρμπα -Γιάννη». Δεν λεγόταν «μπαρμπα -Γιάννης». «Κλωνάρης» το επίθετό του ήτανε. Ήτανε απ τό Καρπενήσι και μετά πήγε στην Λήμνο.

Κοιμόταν έξω στο δάσος, γιατί σ όλη του την ζωή βοσκός ήτανε. Τότε είχαμε λύκους στο Άγιο Όρος. Πάει ένας λύκος μια νύχτα που κοιμόταν έξω στο δάσος και τον μύριζε γύρω γύρω, επειδή τα γουρουνοτσάρουχα μυρίζανε. Λέει ο μπαρμπα -Γιάννης: «Παναγία μου έτρεμα από τον φόβο μου αν με βοηθήσης και δεν με πειράξει ο λύκος...». «Άντε που θα 'ταν λύκος, κανέννας σκύλος θα 'τανε», του λέω.

«Μια ζωή βοσκός ήμουνα. Δεν ξέρω, δεν γνωρίζω τους λύκους;... Και αν δεν με πειράξει, θα σου φέρω ένα δοχείο λάδι, Πανα-γία μου». Έφυγε ο λύκος. Τον μύρισε και έφυγε. Την άλλη μέρα πήρε από τον Ταλέα ένα δοχείο λαδι και το πήγε στο «Άξιόν εστι», στην Παναγία μας.

Απλοί άνθρωποι. Πολύ αστείος ήτανε. Μιλούσε και έκανε αυτό το «αάχαχαα». Του έλεγε ο γέροντάς μας: «Τι κάνεις έτσι και θορυβείς; Αναστατώνεις τον κόσμο. Φωνάζεις». «Α! γέροντα. Από μέσα μου έρχεται, από μέσα μου. Θα πάω Σαλώνικα. Οι γιατροί θα μου το θεραπεύσουν αυτό».

Μας έκανε εντύπωση που αξιώθηκε να δη την Παναγία μας επάνω στα σύννεφα με λευκά φορέματα, και έτσι αγιογράφησαν οι αδελφοί Αναναίοι την εικόνα.

από το βιβλίο: «Ο Όσιος Γρηγόριος» Ετήσια έκδοση Ι.Μ.Όσιου Γρηγορίου Αγίου Όρους (Περίοδος Β' έτος 2007)

Πηγή: simeiakairwn.wordpress.com